

З чого живуть священники?

ІГОР ГНЮС

6 ЛИСТОПАДА 2019

Урочисто складаючи обіти послугу, чистоти й убогості в якомусь ордені, людина ціле своє життя доручає Божому Провидінню. Але ж земна мандрівка ще попереду, а в ній закони фізики й економіки зобов'язують усіх без винятку. Тому запитання, з чого саме живуть ченці, цілковито логічне.

Бальдазарє Перуцці, Портрет монаха за роботою (фрагмент)

Спільноти по-різному підходять до фінансових питань, і домініканська модель, описана в наступних абзацах, – лише одна з можливих. Утім, обітниця вбогості – це в кожному разі не тільки ідея, а й практичне повсякдення ченця.

У монастирях братів-проповідників фінансовими справами опікується не сам настоятель, а економ, якого встановлюють, аби збалансувати владу. У внутрішній номенклатурі його ще називають прокуратором. Він відповідальний за спокійне життя монастиря: піклується про сплату рахунків за газ, воду, каналізацію, опалення, вивіз сміття, про зарплатню світським працівникам, про щоденні потреби братів. Прокуратор щомісяця готує звіти про фінансову ситуацію й надає їх на затвердження настоятелеві й раді монастиря.

Ченці добровільно віддають економові всі кошти, отримані як пожертви. Якщо домініканець отримує зарплатню (скажімо, за викладацьку роботу) або пенсію, то також передає їх прокураторові. Братам видають кишенькові на дрібні особисті витрати, а коли вони потребують купити вбрання, взуття тощо, то звертаються по кошти до прокуратора. На придбання дорогих речей – скажімо, комп'ютера – потрібен дозвіл настоятеля.

Звісно, встановлювати ціну за таїнства заборонено:

миряни мають вільно почуватись у пожертвах з огляду на християнську любов, вдячність до Христової Церкви й до її священника.

Базове джерело утримання священників – це пожертви за Меси. Іноді миряни просять відслужити Літургію за мертвих чи живих і до цього прохання долучають пожертву. Проте священник не має права встановлювати ціну за Службу Божу, тому й без пожертви має виконувати прохання про молитву. Є ще традиція григоріанської Меси за померлого – щоденної Літургії впродовж тридцяти днів; у такому випадку очікують, що сума пожертви буде достатня, аби священник міг місяць прожити на неї.

Інше джерело коштів – це *iuris stolae*, пожертви мирян на знак подяки за вділені таїнства хрещення чи подружжя, за відслужені похорони тощо. Звісно, встановлювати ціну за таїнства заборонено: миряни мають вільно почуватись у пожертвах з огляду на християнську любов, вдячність до Христової Церкви й до її священника. У католицькій традиції немає звичаю пожертви за таїнство сповіді чи єлеопомазання недужих, але також нема й заборони виявляти звичайну людську вдячність у матеріальному вимірі. З другого боку, якщо вірні вбогі й не мають з чого дати пожертву, то вимагати її нетактовно як із людського, так і з душпастирського погляду; таке визискування може призвести до справедливої канонічної кари для священника.

Мабуть, кожен католик бачив під час недільної Меси кошик для пожертв. Зібрані в нього кошти йдуть на утримання не священника, а храму: на рахунки за електроенергію, опалення та прибирання, на гостії й вино до Євхаристії, на свічки, літургійні шати тощо.

Хтось може запитати, чи є якісь внутрішньоцерковні податки. Так, але їх скоріш варто назвати братською допомогою. Кожен домініканський монастир передає певну суму на навчання й утримання братів-студентів, які готуються до вічних обітів і свячень. За давньою традицією, в урочистіть апостолів Петра і Павла (29 червня) усі пожертви, зібрані на Службах Божих, ідуть на потреби Апостольської Столиці. У Страсну п'ятницю кошти збирають для християн Святої Землі.

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in
/home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php on line **284**